

Lovforslag i Samlingen 1874—75, som dog ikke blev behandlet til Ende; det blev færdigt i Lands-thinget, men ikke her. Lovforslaget blev atter forelagt i 1875—76, men da man dengang stod i den Formening, at der kunde være Tale om en yderligere Fortsættelse af Faltsterbanen til Gjesfer, hvorved man kunde komme i Forbindelse med Lybftland, blev Forslagets Overgang til 2den Behandling negtet, fordi man vel sagtes var bange for, at man ved denne Garanti skulde affjære sig fra en Forbindelse i Fremtiden, eller at Selskabet skulde blive mindre oplagt dertil. Nu indtraf imidlertid det Betynderlige, at der blev fradvaget Selskabet de 160,000 Kr. i Garanti-summen, hvorfor det heller ingen Garanti har faaet; det var den Sum, der var medgaaet til den ældre Bros Bygning. Det staar for mig og vistnok ogsaa for Finantsudvalget som temmelig ubestrideligt, at de 160,000 Kr. har Selskabet under alle Omstændigheder Ret til at faae Garanti for, men der er jo medgaaet i Alt 400,000 Kr. Man kan nu ikke negte, at Selskabet baade ved den Resolution, der var given, og ved det, der kunde ligge i Forholdenes Natur, kunde have Grund til at vente, at en saadan Garanti blev given. Udvalget, med Undtagelse af det fraværende Medlem (Zauber), har enstemmig været af den Formening, at da de Ting, jeg nævnte, have faaet deres Afslutning, nemlig Fortsættelsen af Banen og Forbindelsen med Lybftland, vilde det være ubilligt, om ikke Selskabet fik Rentegaranti af de 400,000 Kr., naturligvis under Forudsætning af, at Forstærkningsfonden saa faaer det Tilskud af 20 pCt., som er nævnt i Loven af 25de Marts 1872, et Tilskud, som forøvrigt Andragendet omtaler, at Privatbanken naturligvis er villig til at give — det bliver, saavidt jeg kan se, over 40,000 Kr. foruden det, der allerede er skudt ind for de 160,000 Kr. i Forstærkningsfonden. Dersom Sagen kunde have været ordnet ved Finantsloven, antager jeg, at Udvalget maasse havde set at faae Sagen istand med den ærede Minister, men da man maatte erkjende, at det retteft skete ved særlig Lov, ønsker man, forsaavidt Thinget maatte være af samme Mening som Udvalget, at den ærede Minister i en nær Fremtid — maasse det allerede var muligt i denne Samling — vilde finde sig foranlediget til at fremkomme med et Lovforslag, for at Sagen kunde blive ordnet paa den Maade, man her i Andragendet ønsker. Jeg skal altsaa gjentage, at, forsaavidt Thinget maatte samstemme med Udvalget i, at der for de 160,000 Kr. foreligger en Ret, og for de 400,000 Kr. en Billighed for, at Selskabet faar Garantien, haaber man, at den ærede Minister, saasnart det er ham muligt, tager Initiativ i denne Sag ved at bringe et Lovforslag frem derom. — Indstillingen under Nr. 2 vedrører en lille Hedebrand, som det af Betænkningens Nr. 9 ses har fundet Sted ved Bramminge Station den 4de Mai 1879. Det

er tvende Mænd i den paagjældende Egn, som have kjøbt et Stykke Hedejord paa 50 Tønder Land, rigt bevoget med Lyng, for at benytte navnlig Lyngen til Salg, da det ligger tæt ved Banestationen, men naturligvis ogsaa Lørvæne. Da Toget ved Middagstid den 4de Mai 1879 havde passeret Strækningen, opstod der umiddelbart efter Ild i den. To Mænd bleve opmærksomme derpaa, idet de kom umiddelbart efter der forbi, da Toget var passeret. De forsøgte at slukke Branden, men det var ikke muligt. De have den fulde Dverbevisning, hvilket er konstateret ved det Politiforhør, der blev afholdt den 10de Mai, at Ilden er opstaaet ved Gnistre fra Lokomotivet. De fremdroge desuden i Forhøret ikke alene, at de kom saa umiddelbart efter, at det ikke kunde være sket paa anden Maade, men tillige, at det ingenlunde er sjældent, at Lokomotivet antænder ved Gnistre Heden, idet der langs med Banen, allevegne hvor der findes Hede, findes smaa, afsvæbne Stykker. De paagjældende Mænd vurdere deres Skade til 600 Kr.; om dette er rigtigt eller ei, kan Udvalget naturligvis ingen Mening have om, og naar Mønstallet har henvist Andragendet til Indenrigsministeren, har det ikke dermed sagt, at man ønskede, at de just skulde have denne Sum, men kun, at Skaden maa blive vurderet af uwillige Mænd, og at man derefter maa, om ikke give dem Alt, hvad det vurderes til, saa dog hvad der er rimeligt til at hjælpe paa Skaden. De paagjældende Mænd have naturligvis først søgt Jernbanebestyrrelsen, derefter Indenrigsministeren, men Begge have svaret, at de nødvendige Sikkerhedsforanstaltninger vare truffene, hvorfor man ikke kan tro, at det er sket ved Lokomotivet. Dertil kan jo rigtigt nok svares, at det jo ikke kan nytte, at de have Sikkerhedsforanstaltninger, naar de ikke ere tilstrækkelig sikrende. Det tør jeg nok sige er oplyst ved Tilfælde før, at det ikke er Tilfældet. Vi have tidligere havt lignende Sager for. Jeg skal saaledes henvise til Samlingen 1875—76. Da havde vi et lignende Andragende fra Mads Tøpsten i Brandsborg i Tidensens Tillæg B., Sp. 599, ifølge hvilket han har faaet sit Hus brændt, hvorved tillige Besætningen inderbrændte, og han led en Skade af 2,527 Kr. ved Gnistre fra Lokomotivet „Fremad“. Ogsaa den Gang hed det, at de nødvendige Sikkerhedsforanstaltninger havde været der, men det havde imidlertid ikke sikret Mandens Hus, og det er jo det Afgjørende, at det er brændt, ligesom Heden her er brændt. Jeg skal henvise til et andet Tilfælde, som tidligere er hændt i Nærheden af Silkeborgegnen, hvor et Stykke Skov brændte. Nu veed man meget vel, at der ikke paaligger Staten nogen Erstatningspligt; men det kan ikke negtes — uden at jeg vil bruge saa stærke Udtryk, som tidligere bleve brugte i Thinget, at Staten fungerer som en Slags Udpaafætter — at der er noget Underligt i, at Staten kan forarsage Skade, uden at have nogen